

Arrest

nr. 204 584 van 29 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Tijl Uilenspiegellaan 17
2050 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1990.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 30 november 2015 en dient op 15 december 2015 een asielaanvraag in.

Op 31 maart 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 11 augustus 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Afghaans staatsburger. Volgens uw verklaringen was u 19 jaar oud op het moment dat uw taskara werd opgemaakt in het jaar 1388 (d.i. 2009). U bent afkomstig uit het dorp Kodali in het Khogyani district van de provincie Nangarhar. U bent een soennitische moslim van Pashtu origine. Uw moeder overleed 2,5 jaar geleden.

Uw moeder was de zus van X, een stamleider van de Khogyani stam en machtige war lord in Nangarhar en van X, eveneens een stamleider van de Khogyani stam en een van de leiders van de politieke partij “Jabha-e Milli-e Afghanistan” (National Front of Afghanistan). X hield er een verblijf in Zawa op na, waar uw vader vaak hielp. Toen X naar Afghanistan terugkeerde na een ballingschap in Pakistan en Frankrijk, contacteerde hij uw vader. U mocht met X meegaan naar diens huis in Jalalabad, waar u hem hielp als bewaker en met het ontvangen van delegaties. Na de dood van X in 2010, zette u hetzelfde werk voort voor diens broer Haji Aman. Na enige tijd werd u aangesteld als één van de chauffeurs van X en bestuurde u één van de wagens in het konvoi dat Haji Aman naar zijn werk bracht. De laatste vijf jaar voor uw vertrek bracht u op deze wijze door, werkend en wonend in Jalalabad. U ging nog regelmatig over en weer naar uw familie in Khogyani.

De laatste keer dat u in Khogyani was, kwamen er verschillende talibanleden bij u thuis langs die u vroegen een explosief in de wagen van X te plaatsen. U ging akkoord en gaf hen uw telefoonnummer. U bracht uw vader op de hoogte van wat er gebeurd was. Hij zei dat u X eveneens over dit voorval moest vertellen. De volgende dag, toen u opnieuw in Jalalabad was, lichtte u dan ook X in. Hij contacteerde daarop het NDS (National Directorate of Security), waarop Malim Jan, de adjunct-directeur van het NDS, naar het huis van X kwam. U werd door Malim Jan verteld dat, indien u door de taliban gecontacteerd werd, u akkoord met hen moest gaan om vervolgens het NDS op de hoogte te stellen.

Ongeveer twee of drie dagen later kreeg u een telefoontje van de taliban waarin zij u vroegen of u klaar was en zij u bevalen om naar Khogyani te gaan. Toen u onderweg was met de wagen kreeg u nog verschillende telefoontjes van de taliban. Zij verklaarden u dat u naar de brug van Hakimabad moest gaan. U bracht het NDS hiervan op de hoogte. Eens in Hakimabad verwittigde u de taliban dat u ter plaatse was aangekomen. Er verschenen twee mannen op een motorfiets die een zak vasthielden en naar u toekwamen. Op hetzelfde moment kwamen enkele NDS-leden ter plaatse die de twee talibanleden arresteerden. Hierna keerde u weer naar het huis van X. Daar aangekomen kreeg u echter een dreigtelefoon van de taliban die u vertelden dat u uw belofte aan hen had verbroken en door hen als een spion werd beschouwd. U bracht uw vader en Haji Aman van deze bedreiging op de hoogte, die u waarschuwden om voorzichtig te zijn.

Ongeveer twee of drie dagen later kreeg u een telefoontje van een kennis waarin u werd verteld dat uw vader werd neergeschoten. Na de dood van uw vader gingen uw broers en zussen bij uw nonkel in Kodali wonen. Van verschillende personen uit Khogyani hoorde u dat de taliban nog steeds naar u op zoek was. U verbleef in die periode nog steeds bij X in Jalalabad, maar besliste het land te verlaten. Een vriend van uw vader gaf u geld dat nog van uw vader was geweest. Ongeveer 28 dagen na de dood van uw vader, in de winter van 1394 verliet u Afghanistan.

U reisde van Jalalabad naar Kabul, waar u de bus nam naar Nimruz. Via Pakistan, Iran, Turkije en de Balkanroute bereikte u Europa. U bereikte België op 30 november 2015 en vroeg asiel aan twee weken later op 15 december 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor; uw taskara, uw rijbewijs, één foto waarop u te zien bent met X en diens familie, één foto waarop u te zien bent met X tijdens een afstudeerceremonie, één foto waarop u te zien bent met X, diens familie en generaal Nazmi Ama die op dat moment op bezoek was en één foto waarop u te zien bent tijdens een ontmoeting van het ‘National Front of Afghanistan’.

B. Motivering

U vreest dat u bij terugkeer naar Afghanistan gedood zult worden door leden van de taliban. Zij vroegen u een explosief in de wagen van Haji Aman te verstoppen. U lichtte echter het NDS in van hun plannen en twee van hun leden werden opgepakt. Sindsdien werd u door de taliban bedreigd en werd uw vader door hen vermoord.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) echter besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van de Conventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn niet geloofwaardig.

U verklaarde dat de taliban naar uw huis in Khogyani was gekomen en u gevraagd had een explosief in de wagen van uw nonkel X te leggen, gezien zij een jihad tegen de overheid voerden (CGVS p. 11). De verklaringen die u hierover aflegt lijken allerm minst aannemelijk en geloofwaardig. Om te beginnen lijkt het weinig waarschijnlijk dat de taliban u zou vragen om mee te werken aan dergelijke onderneming. Zo blijkt uit uw verklaringen immers dat u niet alleen de neef van X en X was, maar dat u en uw vader reeds jaren voor deze familie werkten en u bovendien behoorde tot de dichtste kennissen van X. Zo verbleef u in zijn gastenverblijf, was u onder andere verantwoordelijk voor het ontvangen van delegaties, werkte u voor X als chauffeur en bleek uit de foto's die u voorlegde dat u hem vergezelde op verschillende bijeenkomsten. U verklaarde dat de taliban u vroeg te helpen bij deze operatie juist omdat u één van de dichtste vertrouwenspersonen van Haji Aman was (CGVS p. 11). Het is maar weinig aannemelijk dat de taliban dergelijke opdracht zouden toevertrouwen aan iemand die nooit eerder sympathie voor hen had betoond en waarvan zij niet konden weten of diens loyaliteit ten opzichte van zijn naaste familie zomaar te koop zou zijn. Bovendien was u door hun toedoen reeds eerder uw nonkel en stamleider X verloren. De taliban zou, juist gezien uw sterke band met uw nonkel X, zelfs kunnen vermoeden dat, indien zij u dergelijke opdracht gaven, u X zou inlichten over het plan. Juist omwille van het feit dat de taliban door uw persoonlijke band met Haji Aman geen garantie had van uw loyaliteit ten opzichte van hen, is het weinig geloofwaardig dat zij deze opdracht aan u zouden toevertrouwen. Het risico op ontdekking of falen van deze onderneming zou immers beduidend stijgen indien zij u bij deze operatie zouden betrekken. Daarenboven lijkt het weinig aannemelijk dat, indien de taliban u bij hun operatie zouden betrekken, zij tewerk zouden gaan op de manier zoals die door u werd beschreven. Zo bleek uit uw verklaringen immers dat de taliban reeds tijdens hun eerste ontmoeting met u vertelden wat zij met uw oom van plan waren. Gezien zij vanwege uw nauwe band met uw oom niet zeker konden zijn van uw loyaliteit, lijkt het dan ook weinig waarschijnlijk dat zij tijdens hun eerste ontmoeting met u reeds heel hun plan uit de doeken zouden doen, in plaats van geleidelijk aan uw vertrouwen te winnen en af te tasten tot waar u zou gaan om hen te steunen. Daarenboven verklaarde u dat de taliban u reeds drie dagen na de eerste benadering telefoneerde en onmiddellijk met u wou afspreken om u de explosieven te overhandigen. Gezien uw achtergrond lijkt het evenmin waarschijnlijk dat de taliban ervan uit zouden gaan dat uw medewerking verzekerd was, op basis van slechts één gesprek en dat zij u na slechts een éénmalige ontmoeting van een 20-tal minuten reeds explosieven zouden toestoppen. Verder verklaarde u dat de talibanleden u tijdens het eerste gesprek zeiden dat zij voorheen reeds alles geprobeerd hadden om hun doel te bereiken, maar er niet in geslaagd waren (CGVS p. 11). Het is echter allerm minst aannemelijk dat de taliban, indien ze u zouden willen inschakelen voor deze klus, zo openlijk hun zwakte en machteloosheid ten opzichte van u zouden toegeven. Dit zou hen immers in een danig zwakkere positie stellen. Geheel van voorgaande vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van het feit dat de taliban uw hulp bij dergelijke operatie gevraagd zou hebben.

Verder lijkt uw houding ten opzichte van de hele operatie waaraan u deelnam en waarbij twee talibanleden werden gearresteerd weinig waarschijnlijk. Gevraagd of u er ooit aan heeft gedacht met het hele plan te stoppen, tijdens het proces dat voorafging aan de arrestatie van de taliban, verklaarde u dat u het plan van de taliban moest delen met Haji Aman. U wou niet dat Haji Aman gedood werd gezien hij uw nonkel en stamleider was en u voor hem reeds een grote leider had verloren. U wou dat de talibanleden gearresteerd werden en verklaarde dat u hen niet kon weigeren om mee te doen. Gevraagd of u er op voorhand bij had stilgestaan dat deze actie u in de toekomst problemen zou kunnen bezorgen verklaarde u echter: "eigenlijk dacht ik niet zover vooruit dat het me zoveel problemen zou bezorgen." "Ik had niemand buiten mezelf om eraan te denken dat het me grote problemen zou bezorgen" "geen tijd om te bedenken dat het me een gigantisch probleem zou bezorgen" (CGVS p. 16). Deze verklaringen zijn weinig overtuigend. Dit staat immers in schril contrast met uw verklaringen

dat het onmogelijk is iets aan de taliban te weigeren, gezien de kans erin bestaat dat je wordt meegenomen, neergeschoten of onmiddellijk gedood (CGVS p. 14). Bovendien was u eerder uw nonkel Haji Zaman verloren door de taliban en was u dan ook op de hoogte van het feit dat bedreigingen van de taliban niet enkel uit loze woorden bestaan. Gezien deze context lijkt het dan ook weinig waarschijnlijk dat u voor deze operatie helemaal niet zou hebben stilgestaan bij het feit dat de arrestatie van deze talibanleden u problemen zou kunnen bezorgen. Het feit dat u enerzijds beschrijft dat de taliban mensen die hen niet gehoorzamen meenemen en doden maar dat u anderzijds beweert nooit op voorhand te hebben stilgestaan bij de risico's die de operatie tegen de taliban voor u zou meebrengen doet dan ook sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Na onderzoek van uw verklaringen werd opgemerkt dat u inconsistente verklaringen af omtrent het aantal keer dat u contact gehad zou hebben met de talibanleden voor hun arrestatie. Zo verklaarde u aanvankelijk dat de taliban u een eerste keer belde om te vragen of u klaar was. Zij vroegen u om naar Khogyani te komen. Zij belden u voor een tweede maal toen u op Dusaraka weg was en zeiden u om naar Kaga te komen. U kreeg een derde telefoontje toen u in het Surkhrood gebied was, waarin gezegd werd dat u naar Hakimabad moest komen. Toen u ter plaatse was aangekomen belde u zelf met hen om hen te laten weten dat u was aangekomen (CGVS p. 11). Uit deze verklaringen kan dan ook afgeleid worden dat u in de korte periode vóór de arrestatie van deze twee talibanleden viermaal contact had met de taliban. Toen u later tijdens het interview echter gevraagd werd hoe vaak u contact had met de taliban verklaarde u dat u drie keer contact met hen had, nl. toen u in het gastenverblijf was, in Dusaraka en in het Surkhrood gebied (CGVS p. 15). Gezien de arrestatie van de talibanleden gaat om een ingrijpende gebeurtenis, die geacht mag worden als het ware in uw geheugen te zijn gegrift, kan dan ook van u verwacht worden dat u hieromtrent consistente verklaringen zou afleggen. Het feit dat u inconsistente verklaringen aflegt omtrent het contact dat u had met de taliban, vlak voor hun arrestatie, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan.

Verder lijkt uw gedrag na de arrestatie van de talibanleden niet in overeenstemming te zijn met uw vrees voor vervolging. U beweerde immers na de bedreiging door de taliban en na de dood van uw vader nog als chauffeur voor X te hebben gewerkt (CGVS p. 12). Indien u in Jalalabad werkelijk voor uw leven vreesde omwille van de taliban, lijkt het weinig waarschijnlijk dat u uw werk als chauffeur zou blijven uitvoeren, waarvoor u immers op verschillende openbare locaties moest verschijnen en een zichtbare functie had. Het feit dat u deze functie nog bleef uitoefenen nadat u door de taliban reeds als spion zou zijn bestempeld, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

Hoewel niet in twijfel wordt getrokken dat u behoorde tot de dichtste kennissen van X, dient opgemerkt te worden dat dit louter feit an sich niet volstaat om als vluchteling erkend te worden. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. In dit geval dient opgemerkt te worden dat u gedurende 5 jaar voor de familie van X heeft gewerkt zonder dat u of uw nabije familie geloofwaardige problemen hebben gekend, en dit terwijl de mensen in Khogyani op de hoogte waren van uw werk voor X (CGVS p. 15). U kan dan ook niet aantonen dat u bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van de Conventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet zou lopen louter en alleen op basis van het feit dat u de neef was van Haji Aman.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Aangezien u gedurende de laatste vijf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan uw vaste verblijfplaats in de stad Jalalabad had en daar ook aan de slag was, wordt uw gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bij terugkeer dan ook ten opzichte van Jalalabad beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de

stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u voorgelegde documenten werpen geen ander licht op bovenstaande appreciatie. Uw taskara en rijbewijs bevatten louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. Verder legde u nog vier foto's voor. Uit deze foto's kan slechts afgeleid worden dat u X tijdens verschillende evenementen vergezeld. Deze foto's kunnen echter niet aantonen dat u omwille van uw aanwezigheid bij dergelijke evenementen of uw band met X problemen in Afghanistan zou hebben gekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel I, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" juncto het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op

4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling:

De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden;

een gegronde vrees voor vervolging hebben;

“omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoeker:

zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 15 september 2015.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen. Immers, volgens verweerster zouden de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig zijn. Verzoeker zou niet aannemelijk gemaakt hebben dat hij omwille van Taliban vervolging vreest.

Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met de profiel van verzoeker, zijnde de neef van Haji Zaman – een stamleider van Khogyani stam en de lijfwacht van een zeer bekende persoon nl. X – de broer van X.

Het is een algemeen bekend feit dat de familieleden van de mensen die voor overheid werken door de taliban vervolgd worden. Verweerster moet de poorten van het CGVS sluiten als ze geen bescherming biedt aan een persoon met een dergelijk profiel!!

Mijn cliënt heeft zelfs foto's met generaal Dostum!!!

Zie op pagina 31 van de nieuwe Guidelines van UNHCR waar het volgende staat:

A.Potential Risk Profiles

Individuals Associated with, or Perceived as Supportive of, the Government and the International Community, Including the International Military Forces AGEs are reported to systematically target civilians who are associated with, or who are perceived to be supporting the Afghan Government and the international community in Afghanistan, including the IMF and international humanitarian and development actors. 170 As noted above, in 2012 this campaign of systematic targeting intensified, with UNAMA documenting the deaths of 698 civilians and the wounding of 379 others in incidents of targeted killings or attempted targeted killings.171 The first six months of 2013 saw a further 29 increase in civilian casualties as a result of such attacks compared to the same period in 2012, with 312 civilians killed and 131 injured. 172 Among the primary targets of such attacks are national and local political leaders, government officials, teachers and other civil servants, off-duty police officers, tribal elders, religious leaders, women in the public sphere, civilians accused of spying for pro-government forces, human rights activists, humanitarian and development workers, construction workers, and persons supporting the peace process. 173

On 2 May 2012, the Taliban announced that their “Al-Farooq” Spring offensive would specifically aim to kill civilian targets, including high ranking government officials, Members of Parliament, High Peace Council members, contractors and “all those people who work against the Mujahideen”. 174 As in 2012,

the Taliban announcement of its 2013 spring offensive warned that civilians associated with President Karzai's government or its international allies would be at risk of attack. 17

<http://www.refworld.org/pdfid/51ffdca34.pdf>

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat ze de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

Dat dit middel gegronnd is."

En

"Verzoeker is bijzonder ontgoochelt door de werkwijze van verweerster. Men mag dit gewoon een schande noemen dat verweerster aan dergelijke personen geen internationale bescherming biedt.

Men moet liegen dat hij laaggeschoold is en gedwongen rekrutering vreest. Komt dan zeker in orde.

Wanneer men oprecht is over zijn profiel en de plaatsen waar hij verbleven is, krijgt men dan z'n schandalige beslissing.

Verweerster begint haar motivering met het volgende: 'na een grondige analyse....'

Na het lezen van de beslissing zal men van zijn stoel vallen dat verweerster tot een dergelijke beslissing gekomen is na een grondige analyse.

Verweerster heeft niets anders gevonden dan te stellen dat: door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn niet geloofwaardig.

De redenen die verweerster gebruikt heeft om deze ongeloofwaardigheid te motiveren (als men dat motiveren kan noemen) trekt op niets.

Verweerster gebruikt woorden zoals: het lijkt weinig waarschijnlijk dat Taliban u zou vragen om meer te werken aan dergelijke onderneming.

Het is een algemeen gekend feit dat dergelijke aanslagen alleen door het hulp van een insider kan plaatsvinden.

Woorden zoals: verder lijkt uw houding ten opzichte van de hele operatie waaraan u deelnam en waarbij twee taliban leden werden gearresteerd weinig waarschijnlijk.

Verzoeker begrijpt niet dat een PO die zelf nooit zich in een dergelijke gevallen bevonden heeft een oordeel velt over wat de juiste houding is.

Staat er een draaiboek over de houding in dergelijke gevallen in Afghanistan? Indien ja, ziet verzoeker geen spoor daarvan in het administratief dossier.

Verweerster probeert het verhaal te vertroebelen door te stelen dat langs ene kant verweerster stelde dat het onmogelijk is om de eisen van Taliban te weigeren en langs andere kant stelde hij dat hij niet zo ver dacht.

Dit staat in schril contrast.

Geforceerder dan deze kan men niet opzoek gaan naar de tegenstrijdigheden.

Verweerster gelooft niet dat verzoeker niet stilgestaan is dat de arrestatie van Taliban hem problemen zou bezorgen.

Verzoeker was altijd gewapend en liep rond met minstens 5 gewapende personen. Verzoeker woonde in het meest veiligste plaats in jalalabad.

Waarom zal hij bang zijn???

Verweerster denkt natuurlijk niet zo ver wanneer dingen in haar nadeel is.

Verweerster stelt TEN ONRECHTE dat er inconsistente verklaringen zou afgelegd zijn over het aantal keer dat verzoeker contact gehad met de Taliban.

Heeft verweerster het gehoorverslag echt gelezen?

Verzoeker denkt van niet.

Verweerster stelt (uit deze verklaringen kan dan ook afgeleid worden dat u in de korte periode voor de arrestatie van deze twee talibanleden viermaal contact had met de Taliban) dat verzoeker gesteld heeft dat hij op de dag van de arrestatie 4 maal contact had met de Taliban. Verweerster stelt dat verzoeker een tijdje later tijdens het gehoor gesteld heeft dat hij 3 keer op die dag contact had met de Taliban.

Verweerster verwijst naar pagina 15 van het gehoorverslag om haar verkeerde lezing (een verkeerde afleiding) van het gehoorverslag te motiveren.

U neemt geen beslissing over het leven en dood van een persoon door met afleidingen te werken.

Het is uw plicht om duidelijkheid te vragen en niet tot een conclusie te komen door iets af te leiden.

Als men pagina 15 van het gehoorverslag leest, staat het volgende:

De dag dat taliban werd gearresteerd. Hoeveel keer had u contact met hen? Drie keer, een wanner ik n het gastenverblijf was, de tweede telefoon was in Dusaraka, de derde keer was in Sorkhrood area en ze zeiden me om naar Hakimabad brug te gaan.

Ze belden u drie keer, na wel telefoontje sprak u met NDS director? Toen ze hun locatie meedeelden.

Verweerster stelt zelf dat taliban verzoeker 3 keren gebeld hebben. Dit is ook wat verzoeker gezegd heeft.

De vierde keer belde verzoeker zelf naar de taliban. Zie pagina 11 van het gehoorverslag waarin verzoeker twee keer het woord 'opnieuw' gebruikt heeft en dan 'ik bereikte hakimabad brug en ik belde de mensen terug'.

Verzoeker mag ook dingen afleiden net zoals verweerder: verzoeker heeft de vraag als volgt begrepen: hoeveel keren werd hij gebeld door de Taliban.

Hij zei drie. De vierde keer belde hij zelf op.

Verweerder heeft nagelaten om dit punt te verhelderen door bijkomende gerichte vragen te stellen.

Het nooit gehoorde vreemdste argument van verweerder is het volgende: verder lijkt uw gedrag na de arrestatie van de taliban niet in overeenstemming te zijn met uw vrees voor vervolging.

(...)

Indien u in jalalabd werkelijk voor uw leven vreesde omwille van de taliban, lijkt het weinig waarschijnlijk dat u uw werk als chauffeur zou blijven uitvoeren.

Het meeste veilige plek voor verzoeker was zijn werkomgeving. Hij liep rond met meerdere gewapende personen in de stad zelf. De stad die verweerder als veilig beschouwt.

Uw Raad ziet dat de kwaliteit van onderzoek in deze beslissing te wensen overlaat. Verweerder vindt dit en dat niet logisch.

Wat logisch is voor een Belg is niet noodzakelijk logisch voor een Afghaan die in oorlog geboren en getogen is.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Zij geen rekening houdt met het profiel van verzoeker

Het leven van verzoeker niet in gevaar is omwille van functie EN familiale band met bekende personen die in de negatieve aandacht van Taliban staan

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is."

En

"Verweerder heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond. Verzoeker behoort tot een familie met een verhoogd risico profiel. Bij een eventuele terugkeer loopt hij het risico om op elk moment slachtoffer te worden van gerichte vervolgingen.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door zijn profiel.

Verzoeker is afkomstig uit een gebied waar sprake is van willekeurig geweld. Verzoeker terug sturen naar de stad jalalabad komt neer op het volgende: zich begeven in een stad met 2 keuzes:

1. Uitvoeren van een risicovolle job waar hij op elk moment het risico loopt om doelwit te worden van taliban – omwille van de arrestatie en omwille van de bekendheid van zijn chef.

2. Niet meer deze risicovolle job uitvoeren maar in een stad rondlopen waar hij wel bekend is dat hij de lijfwacht was van een bekende persoon en met een verleden als verklikker

Het is niet anders dan onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Verweerder heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom ze aan verzoeker geen subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend heeft."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het

dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat

deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart haar land van herkomst te hebben verlaten uit vrees om door de taliban te worden vermoord. Zij stelt de neef te zijn van X, een leider van de Khogyani-stam, krijgshoofd en lokaal politicus, voor wie zij gedurende zes maanden in Jalalabad zou hebben gewerkt als bewaker en hulp bij het ontvangen van gasten. Na de dood van X in 2010 zou de verzoekende partij dit werk hebben voortgezet in dienst van Haji Aman, die de plaats van diens broer had ingenomen. Na enige tijd zou de verzoekende partij beginnen werken zijn als chauffeur van X. De verzoekende partij verklaart dat zij de laatste vijf jaar voor haar vertrek uit Afghanistan in Jalalabad woonde, in het gastenverblijf van de woning van haar werkgevers. In die periode zou de verzoekende partij regelmatig naar Khogyani zijn teruggekeerd om haar familie te bezoeken. De verzoekende partij verklaart dat zij tijdens het laatste bezoek aan haar familie thuis werd opgezocht door leden van de taliban die haar vroegen een explosief in de wagen van X te plaatsen. De verzoekende partij zou hebben toegezegd en de volgende dag naar Jalalabad zijn gegaan en Haji Aman hebben ingelicht. X zou toen een directeur van het NDS hebben ingeschakeld, die de verzoekende partij vroeg om hem op de hoogte te houden van de verdere stappen van de taliban. Toen de taliban twee of drie dagen later de verzoekende partij naar een welbepaalde plaats stuurden, zou de verzoekende partij de locatie hebben doorgegeven aan het NDS, waardoor twee talibanleden die daar kwamen opdagen konden worden gearresteerd. Vervolgens zou de verzoekende partij teruggekeerd zijn naar het huis van X. Bij aankomst zou de verzoekende partij een dreigetelefoon gekregen hebben van de taliban, die haar zeiden dat zij haar belofte gebroken had en daarvan spoedig de gevolgen zou ondervinden. Twee of drie dagen later zou de verzoekende partij er door een kennis van op de hoogte zijn gebracht dat haar vader werd neergeschoten in Khogyani. De verzoekende partij verklaart dat zij na de dood van haar vader in het gastenverblijf van X bleef. Via een vriend van haar vader zou zij in contact gekomen zijn met een smokkelaar die haar hielp Afghanistan te ontvluchten. De verzoekende partij verklaart dat zij Afghanistan ongeveer 28 dagen na de dood van haar vader verliet.

De Raad kan in navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Waar de Raad net zo min als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wenst te betwisten dat de verzoekende partij een neef is van X en gedurende jaren voor hem heeft gewerkt, acht hij de door de verzoekende partij aangevoerde persoonlijke problemen met de taliban niet geloofwaardig.

Het is vooreerst niet aannemelijk dat de taliban uitgeroemd de verzoekende partij zouden willen betrekken bij een operatie waarbij X wordt geveest. In de bestreden beslissing wordt dienaangaand terecht het volgende gesteld:

“(…) Om te beginnen lijkt het weinig waarschijnlijk dat de taliban u zou vragen om mee te werken aan dergelijke onderneming. Zo blijkt uit uw verklaringen immers dat u niet alleen de neef van X en X was, maar dat u en uw vader reeds jaren voor deze familie werkten en u bovendien behoorde tot de dichtste kennissen van X. Zo verbleef u in zijn gastenverblijf, was u onder andere verantwoordelijk voor het ontvangen van delegaties, werkte u voor X als chauffeur en bleek uit de foto's die u voorlegde dat u hem vergezelde op verschillende bijeenkomsten. U verklaarde dat de taliban u vroeg te helpen bij deze operatie juist omdat u één van de dichtste vertrouwenspersonen van Haji Aman was (CGVS p. 11). Het

is maar weinig aannemelijk dat de taliban dergelijke opdracht zouden toevertrouwen aan iemand die nooit eerder sympathie voor hen had betoond en waarvan zij niet konden weten of diens loyaliteit ten opzichte van zijn naaste familie zomaar te koop zou zijn. Bovendien was u door hun toedoen reeds eerder uw nonkel en stamleider X verloren. De taliban zou, juist gezien uw sterke band met uw nonkel X, zelfs kunnen vermoeden dat, indien zij u dergelijke opdracht gaven, u X zou inlichten over het plan. Juist omwille van het feit dat de taliban door uw persoonlijke band met X geen garantie had van uw loyaliteit ten opzichte van hen, is het weinig geloofwaardig dat zij deze opdracht aan u zouden toevertrouwen. Het risico op ontdekking of falen van deze onderneming zou immers beduidend stijgen indien zij u bij deze operatie zouden betrekken. Daarenboven lijkt het weinig aannemelijk dat, indien de taliban u bij hun operatie zouden betrekken, zij tewerk zouden gaan op de manier zoals die door u werd beschreven. Zo bleek uit uw verklaringen immers dat de taliban reeds tijdens hun eerste ontmoeting met u vertelden wat zij met uw oom van plan waren. Gezien zij vanwege uw nauwe band met uw oom niet zeker konden zijn van uw loyaliteit, lijkt het dan ook weinig waarschijnlijk dat zij tijdens hun eerste ontmoeting met u reeds heel hun plan uit de doeken zouden doen, in plaats van geleidelijk aan uw vertrouwen te winnen en af te tasten tot waar u zou gaan om hen te steunen. Daarenboven verklaarde u dat de taliban u reeds drie dagen na de eerste benadering telefoneerde en onmiddellijk met u wou afspreken om u de explosieven te overhandigen. Gezien uw achtergrond lijkt het evenmin waarschijnlijk dat de taliban ervan uit zouden gaan dat uw medewerking verzekerd was, op basis van slechts één gesprek en dat zij u na slechts een éénmalige ontmoeting van een 20-tal minuten reeds explosieven zouden toestoppen. Verder verklaarde u dat de talibanleden u tijdens het eerste gesprek zeiden dat zij voorheen reeds alles geprobeerd hadden om hun doel te bereiken, maar er niet in geslaagd waren (CGVS p. 11). Het is echter allerm minst aannemelijk dat de taliban, indien ze u zouden willen inschakelen voor deze klus, zo openlijk hun zwakheid en machteloosheid ten opzichte van u zouden toegeven. Dit zou hen immers in een danig zwakkere positie stellen. Geheel van voorgaande vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van het feit dat de taliban uw hulp bij dergelijke operatie gevraagd zou hebben.”.

In haar verzoekschrift verklaart de verzoekende partij zich niet akkoord met bovenstaande motivering, maar brengt zij geen concrete argumenten aan teneinde deze op dienstige wijze te weerleggen. Waar zij opwerpt dat het “een algemeen gekend feit (is) dat dergelijke aanslagen alleen door het hulp van een insider kan plaatsvinden” verklaart zij niet waarom de taliban in de verzoekende partij een loyale hulp zouden zien bij de uitvoering van hun plan om Haji Aman om het leven te brengen. Deze algemene, ongestaafde stelling, doet geen afbreuk aan bovenvermelde motieven.

Verder is de houding die de verzoekende partij zou hebben aangenomen ten opzichte van de operatie van het NDS waarbij twee talibanleden werden gearresteerd niet aannemelijk in het licht van de door haar geschetste omstandigheden. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden het volgende gesteld:

“(…) Gevraagd of u er ooit aan heeft gedacht met het hele plan te stoppen, tijdens het proces dat voorafging aan de arrestatie van de taliban, verklaarde u dat u het plan van de taliban moest delen met X. U wou niet dat X gedood werd gezien hij uw nonkel en stamleider was en u voor hem reeds een grote leider had verloren. U wou dat de talibanleden gearresteerd werden en verklaarde dat u hen niet kon weigeren om mee te doen. Gevraagd of u er op voorhand bij had stilgestaan dat deze actie u in de toekomst problemen zou kunnen bezorgen verklaarde u echter: “eigenlijk dacht ik niet zover vooruit dat het me zoveel problemen zou bezorgen.” “Ik had niemand buiten mezelf om eraan te denken dat het me grote problemen zou bezorgen” “geen tijd om te bedenken dat het me een gigantisch probleem zou bezorgen” (CGVS p. 16). Deze verklaringen zijn weinig overtuigend. Dit staat immers in schril contrast met uw verklaringen dat het onmogelijk is iets aan de taliban te weigeren, gezien de kans erin bestaat dat je wordt meegenomen, neergeschoten of onmiddellijk gedood (CGVS p. 14). Bovendien was u eerder uw nonkel X verloren door de taliban en was u dan ook op de hoogte van het feit dat bedreigingen van de taliban niet enkel uit loze woorden bestaan. Gezien deze context lijkt het dan ook weinig waarschijnlijk dat u voor deze operatie helemaal niet zou hebben stilgestaan bij het feit dat de arrestatie van deze talibanleden u problemen zou kunnen bezorgen. Het feit dat u enerzijds beschrijft dat de taliban mensen die hen niet gehoorzamen meenemen en doden maar dat u anderzijds beweert nooit op voorhand te hebben stilgestaan bij de risico's die de operatie tegen de taliban voor u zou meebrengen doet dan ook sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”.

Het verweer als zou de verzoekende partij geen angst hebben gehad omdat zij altijd gewapend was en rondliep met minstens vijf gewapende personen en bovendien op de veiligste plaats in Jalalabad woonde, kan niet overtuigen. Uit haar verklaringen blijkt dat hoewel zij de laatste vijf jaar voor haar

vertrek in de provinciehoofdplaats Jalalabad woonde, zij soms nog naar haar ouderlijke thuis in Zawa, in het district Kohgyani, ging. De verzoekende partij verklaarde dat zij daar bij haar familie op bezoek was toen zij benaderd werd door de taliban met het verzoek om een explosief te plaatsen in de wagen van X. Aangezien de taliban bij haar thuis in Zawa waren komen opzoeken en gemakkelijk haar familie hadden kunnen bedreigen, of erger, is het niet aannemelijk dat de verzoekende partij nooit zou hebben stilgestaan bij de mogelijke consequenties van haar medewerking aan de arrestatie van talibanleden. Bovendien houden lijfwachten en wapens de taliban klaarblijkelijk niet tegen om iemand uit te schakelen, getuige het lot van verzoekers oom X, die bij een zelfmoordaanslag om het leven zou zijn gekomen (stuk 5, gehoorverslag, p. 7, 8).

Tot slot kan het gedrag van de verzoekende partij na de arrestatie van de talibanleden en de moord op haar vader niet in overeenstemming worden gebracht met haar voorgehouden vrees voor vervolging. De verzoekende partij verklaarde dat zij na de arrestatie van de twee talibanleden door de taliban werd opgebeld met de melding dat zij voortaan als een spion werd beschouwd en daar de gevolgen van zou dragen. De vaststelling dat zij na de moord op haar vader, twee tot drie dagen na de dreigtelefoon van de taliban, en in de wetenschap dat de taliban haar zochten haar werk als chauffeur bleef uitoefenen doet in ernstige mate afbreuk aan haar voorgehouden vrees (stuk 5, gehoorverslag, p. 11, 12). De verzoekende partij betoogt dat haar werkomgeving in Jalalabad voor haar de veiligste plek was, maar verklaart niet waarom zij dan de nood voelt om in België internationale bescherming aan te vragen tegen haar belagers.

De verwijzing naar verzoekers profiel als dichte kennis en werknemer van Haji Aman, een belangrijk lokaal leider, en informatie waaruit blijkt dat de familieleden van personen die in verband kunnen worden gebracht met de Afghaanse overheid mogelijks een risicoprofiel hebben, volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij in haar land van herkomst door de taliban wordt gevisieerd omdat zij meehielp bij de arrestatie van twee van hun leden. Nu zij gedurende vijf jaar in Jalalabad voor respectievelijk X en X heeft gewerkt zonder dat zij of haar familie daardoor geloofwaardige problemen hebben gekend, toont de verzoekende partij niet aan zij bij terugkeer naar Jalalabad het risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM omwille van haar (vroegere) functie.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Aangezien u gedurende de laatste vijf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan uw vaste verblijfplaats in de stad Jalalabad had en daar ook aan de slag was, wordt uw gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bij terugkeer dan ook ten opzichte van Jalalabad beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden.

Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 14 maart 2018 (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security situation" van december 2017 en COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 20 februari 2018) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS